

CORONATIJD IN HET FLEVOHUIS EN DE OPEN HOF: DE SCHOULDERS ERONDER

‘We creëren een waardige plek waar bewoners gezien worden’

De impact van het coronavirus en de maatregelen zijn groot. Zowel voor bewoners en medewerkers als voor familie. In verpleeghuizen De Open Hof en het Flevohuis wordt harder gewerkt dan ooit. Medewerkers zorgen er volgens de richtlijnen van het RIVM met elkaar voor dat het leven binnen zo goed mogelijk doorgaat. “We zijn gewend om nauw samen te werken met de families. Dat dat nu niet kan, is heel verdrietig.”

Door Linda van den Dobbelsteen

De moeder (93) van Wim Barske woont in het Flevohuis, en hij runt er op zaterdag als vrijwilliger de koffiëcorner. Dat is een plek voor bewoners en hun familieleden waar wordt gezongen en gekletst, en waar een advocaatje met slagroom het meest favoriete drankje is. “Ik mis het,” zegt Wim. “Maar de bewoners missen het vooral, want zij moeten nu op de afdelingen blijven. En familie kan hen niet komen opzoeken.” Het is een van de gevolgen van alle maatregelen rond het coronavirus die grote impact hebben op het leven in het verpleeghuis.

Omdat elke afdeling nu een iPad heeft, kan Wim zijn moeder via beeldbellen nog wel zien. “Maar we kunnen elkaar niet aanraken. En juist dat is zo belangrijk voor mensen met dementie.” Zijn moeder begrijpt de situatie meestal nog wel, maar dat geldt lang niet voor alle bewoners. “Sinds Tweede Paasdag is mijn moeder positief. Elke dag word ik gebeld met een update. Het gaat inmiddels goed en als zij vierentwintig uur klachtenvrij is, wordt zij overgeplaatst naar de quarantaineafdeling.” Wim is even stil, en zegt dan: “Alle medewerkers doen zo hun stinkende best deze dagen. En ze zijn heel behulpzaam als we vragen hebben.”

Speciale afdeling
Die vragen goed beantwoorden, vertelt Jan van Wijk, bestuurder van ZGAO, is nog niet zo makkelijk: “Goede voorlichting is erg belangrijk, maar we krijgen bijna dagelijks nieuwe richtlijnen en voorschriften van het RIVM.”

In april kwam de Politie Amsterdam bewoners en personeel van ZGAO een hart onder de riem steken, met muziek, een spandoek en ballonnen. “We denken aan jullie. Ondanks alles: houd vol, en houd moed.”

Hij klinkt bezorgd. “Ik mis het persoonlijke, zou het liefst dagelijks aan de bedden en in de wijk staan.” Het is een moeilijke tijd, met veel zorgen voor de bewoners, de families en de medewerkers. Gelukkig gaat het testen via de GGD van bewoners en medewerkers nu goed. Maar de zorgen over persoonlijke gezondheid en over de schaarste van beschermende materialen blijven. “We werken hard en nemen alle maatregelen in acht. Er is een afdeling in orde gemaakt waar bewoners met klachten geïsoleerd worden, de zogenoemde covid-unit, die ook besmette mensen van buiten de organisatie opneemt. Intussen wordt een enorm beroep gedaan op alle mensen op de werkvloer.”

Een waardige plek

Het is een zware tijd in de ouderenzorg, beaamt specialist ouderengeneeskunde Froukje Hamaker. “De zorg voor onze cliënten staat voorop en daarbij is het belangrijk dat we als collega’s ook goed op elkaar letten. Want het is emotioneel zwaar. Het gaat hier om een hele kwetsbare groep

mensen.”

Vanuit de verpleeghuizen worden zieke cliënten nauwelijks doorgestuurd naar de ziekenhuizen, omdat de IC een te zware belasting is voor deze groep, vertelt ze. “We creëren hier een waardige plek waar bewoners gezien worden. Normaal gesproken begeleiden we ook de familie. Die kan er nu alleen bij zijn als het afscheid nadert, dat is verdrietig. Familie heeft hier over het algemeen wel begrip voor, maar het is niet wat je wil.”

ZGAO neemt alle maatregelen

in acht die het RIVM adviseert. Bewoners die besmet zijn worden geïsoleerd verzorgd op hun kamer, op de covid-unit of op een groepswooning – zodat de zorg op de andere afdelingen zo gewoon mogelijk kan doorlopen. In beide verpleeghuizen wordt door alle zorgmedewerkers een mondkapje gedragen. Ondanks alles zijn besmettingen helaas niet tegen te houden. Hamaker: “Aan mensen met dementie kun je niet uitleggen dat ze anderhalve meter afstand moeten houden. We zijn

heel blij met de Amsterdamse GGD die ons ondersteunt in onze aanpak en die trouw blijft komen om te testen, zodat we mensen kunnen isoleren.”

Onbegrip en bezorgdheid

Ondanks hun harde werk en alle maatregelen lopen medewerkers soms toch tegen onbegrip aan. Tineke Korrel, een ervaren teamleider die aan het hoofd staat van de covid-unit in het Flevohuis, maakt zich daar zorgen over. “Medewerkers die werken met covid-patiënten doen hun werk vol overgave en zijn goed beschermd, maar thuis is er onbegrip. Er zijn gezinsleden die meer afstand van je nemen als je thuiskomt, of er is emotionele druk vanuit familie met woorden als: ‘Weet je wel wat je je familie aandoet als je gaat werken’. Juist in deze tijd zou het thuisfront extra moeten ondersteunen, maar de angst overheerst. Dat maakt het moeilijker om ervaringen te delen als je moe thuiskomt na een dienst. Aan de andere kant is er ook angst bij medewerkers het virus mee naar huis te nemen.

Deze ongerustheid is gelukkig afgenomen nu er ook voor de verpleeghuizen meer beschermende middelen zijn.”

Hamaker: “Het is onze maatschappelijke verantwoordelijkheid om mensen op te vangen. Dat doen we zolang het kan, zolang het verantwoord is en de medewerkers het aankunnen. We nemen voortdurend moeilijke beslissingen zoals: Is de plek die we kunnen bieden beter dan thuis? Als team vertrouwen we op elkaar en zijn we eerlijk tegen elkaar. Alleen dan kun je de enorme verantwoordelijkheden dragen.”

“Ik ben vooral dankbaar dat onze medewerkers deze inzet tonen,” zegt Jan van Wijk. “Want je zult er maar staan met alle zorgen, ook om je eigen gezondheid en die van je familie.”

www.zgao.nl

Advertorial